

El Cong

*L. Director
de
Cudavent.
Públic*

Redacció i Administració
Aving. Francesc Macià, 4

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL

Any I

La Garriga, 26 febrer 1933

Núm. 1

Suscripció: Un any, 6 pts.
Número solt, 20 cèntims

Salutació

Venim a omplenar un buit considerable que ens ha preocupat mantes voltes.

No n'hi ha prou que La Garriga sigui una de les viles capdavanteres de Catalunya per la seva perifèria i per la seva bellesa natural. No n'hi ha prou que sigui l'enamorada d'una gran selecció de senyors que hi vénen a estiuajar. No; a la bella jovençana camperola que ha esdevingut senyorial, li falten les arracades, els anells i els collars, més senyoriais encara, de la cultura. Mil voltes n'hem parlat amb uns quants joves artistes; mil voltes ens hem lamentat de que al costat de la bellesa física o natural d'aquesta vila, no hi hagués proporcionada la seva bellesa espiritual.

Amb un entusiasme incontenible ens hem proposat omplenar aquesta buidor. La nostra tasca serà altament moral i educativa. No venim a fer xerrameques insulses, despotricant al botigueret de la cantonada o al fabricant de més enllà. No; per a fer obra cultural o moralitzadora, la primera dot essencial és l'amor. L'amor fa veure solament les excel·lències de la cosa amada. I això és el que nosaltres ens proposem. L'amor, precisament, és la força que ens ha empès a començar la tasca, tasca ben

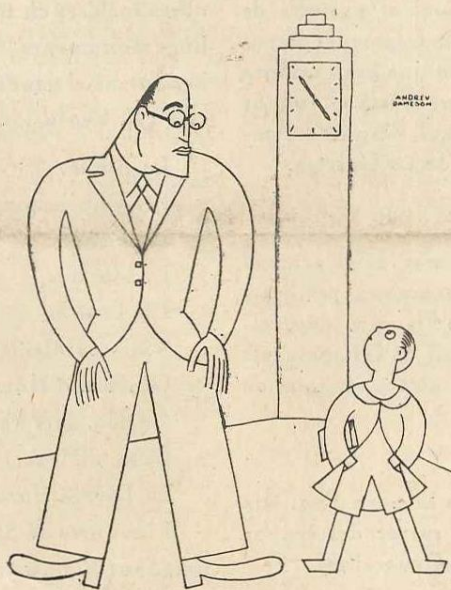
difícil per cert. Cal, però, fer constar que l'amor no té enemics i tampoc en tindrem nosaltres. Serem tots els garriguencs de bona voluntat els que farem el miracle. No serem partidistes del groc ni del vermell. Acceptarem col·laboració de tots els que vulguin ajudar-nos, sense tenir altra prevenció que la moral i la cultura amb aquelles coses que els són annexes. No tindrem diatribes per a ningú. El que no ens plagui, no ho veurem.

El nostre propòsit és clar, és just i és recte. Les nostres pàgines podran ésser llegides per tothom. La donzella pudorosa s'hi delectarà, sense trobar-hi la mínima intenció amoral. L'home culte podrà saborejar-les sense trobar-hi interjeccions sobrants, i si la seva cultura fa que no hi pugui aprendre res, hi trobarà, quan no, la frescor de les coses sabudes.

En nom de la cultura i de la moral, venim, doncs, a donar-vos el Déu-vosguard. No coneixem l'orgull ni la modèstia, que a voltes és pitjor que l'orgull. Som humils, perquè la humilitat ens encanta; però som conscients de que amb el nostre esforç la nostra simpàtica vila portarà les joies excelses de la cultura que deu portar.

A tots, poble i autoritats, a tots us adrecem la nostra salutació més efusiva.

La Redacció

INGENUITAT

El pare: — Mira que si no em promets aprendre't la lliçó, et quedaràs sense postres!...

El noi: — Què hi ha per postres?

Notícies

Per haver estat fixada per avui l'aparició de la nostra revista, i per falta material de temps, no hem pogut visitar tots els comerciants i industrials de la vila, com era el nostre desig.

A tots els oferim les pàgines d'EL CONGOST per tal que hi puguin anunciar llurs cases i llurs productes.

Diumenge passat es celebrà, al local de la Biblioteca Parròquia, una conferència a càrrec del notable publicista i advocat, En Tomàs Roig i Llop.

En la interessant dissertació que descabdellà el conferenciant, glossà l'origen de la llengua catalana, explicant les diverses fases per les quals ha passat durant el curs dels segles, fins arribar a la plenitud d'avui.

Hi assistí un públic ben nombrós, que sortí molt complagut de l'acte.

Diumenge passat es procedí al reconeixement i vacunació dels minyons de la lleva d'enguany, que consta de 24 individus.

Durant la matinada de diumenge nevà en aquesta població. Si bé la neu caiguda fou en quantitat insignificant, pintà de blanc les muntanyes que circumden La Garriga. La temperatura refrescà considerablement.

Estan molt avançades les obres de la nova cloaca que l'Ajuntament construeix a l'avinguda de Francesc Macià.

No cal dir que aquesta reforma, junt amb el projecte de nova alineació d'arbres que unirà els dos fragments de passeig que té actualment aquest carrer, és una gran millora per al poble, que farà que l'avinguda que porta el nom de l'honorable president de la Generalitat sigui, després del passeig d'Ildefons Sunyol, el més bell indret de La Garriga.

Prometen veure's molt animades les festes del Carnaval d'enguany. Així ho fan preveure els programes publicats per les societats i centres recreatius locals. Figuren, naturalment, a primer terme, el tradicional «Ball de Gitanes», els balls amb disfresses o sense, funcions teatrals, sessions de cinema i sardanes.

En el local del Círcol de Recreu tindrà lloc, un d'aquests dies, una conferència sobre Ramaderia, a càrrec del senyor Simó, cap de la secció de Ramaderia de la Generalitat.

En una reunió celebrada darrerament per la Societat de Caçadors, es va prendre l'acord de comprar una gran quantitat de conills de bosc per tal de lliurar-los a tots els voltants de la nostra població a fi de que amb la seva reproducció en la propera temporada de caça puguin, el gran nombre de caçadors de la nostra vila, donar esplai a tan noble esport.

El passat dia 11, a la Parròquia dels Josepets, de Barcelona, contragueren matrimonial enllaç el nostre amic, Josep M.ª de Vilarrubia, amb la gentil senyoreta Lurdes Torrentó i Torrentó. Tenim notícia que la feliç parella vola en ales de la felicitat després d'haver volat sobre les ales de l'avió en el qual empengueren el viatge de nuvis al voltant d'Europa.

La llar del nostre bon amic En Manuel Blancafort, s'ha vist augmentada amb l'adveniment d'una nova filleta.

La nostra enhorabona més sincera.

Ha estat demanada la mà de la gentilíssima senyoreta Na Concepció Rovira per al jove industrial de la nostra població, En Joan Reig.

—Igualment ha quedat concertat l'enllaç del nostre bon amic En Joaquim Gubern amb la bella senyoreta Na Aurèlia Jané.

A tots ells, la nostra enhorabona.

Llibres

Encare que hi hagi qui s'entesti a dir: «Basta que un llibre me'l recomanin o me l'alabin per no agradar-me», volem aprofitar aquest espai per a aconsellar la lectura d'algunes obres incloses en totes les seleccions que s'han fet dels millors monuments literaris de tots els temps, segurs que serà ben intens el gaudi espiritual que obtindrà qui les llegeixi com cal. Vegeu-los:

La Bíblia.

Les Confessions, de Sant Agustí.

El Kempis.

El Quixot.

Els Diàlegs, de Plató.

Vides paralel·les, de Plutarc.

Odissea, d'Homer.

Eneida, de Virgili.

Odes, d'Horaci.

La Divina Comèdia, del Dant.

I les obres de Shakespeare, Molière, Dickens, Demòstenes, Sant Joan Crisòstom, Fra Lluís de Granada i Fra Lluís de León.

Farmàcia **Torrent** Perfumeria
Calàbria, 4 Telèfon 88

Confiteria i Pastisseria
MARIO VALLS
Centre, 7 Telèfon 67

Al Poble

I

Estimat poble:

Bé voldria dir-te paraules que t'alimentessin i et calmes- sin. Innombrables persones ho han intentat, i has donat testimoni de que ho han aconseguit, mostrant-te'n agraït. Però, a despit de la teva propensió, jo no conec paraules que adormin sanament les teves naturals esperances. Les que jo sé, sols serveixen per a despertar la teva voluntat, fer més vives les teves necessitats i incitar-te a satisfer-les pel treball i el sentit comú.

La cosa més singular que he vist en aquest món —després dels teus recels per creure en Déu— és la teva fe en els parladors. A quasi tot el que veig l'hi trobo alguna explicació; de les més extravagants accions, solc penetrar-ne la lògica, i de molts caminants que semblen extraviats en descobriexo l'amagada fita; però aquella fe teva no la puc comprendre. Si en la vida ordinària peques freqüentment de suspicac i positivista, com, en ço que és més important, demostres confiança i candidesa tan grans? ¿Qui logra, dintre el comerç, saldar comptes amb discursos? ¿Quin obrer accepta, en paga del seu salari, algunes bones paraules? ¿Quin pare ofereix per esmorsar als seus fills, una peroració més o menys agra-dable?... En tots aquests casos, et burles bonicament de les paraules i, amb franquesa, no sempre exempta de severitat, dones a entendre que no et «mames el dit». Però quan es tracta dels magnès interessos i els transcendents problemes en que obres col·lectivament, llavors les paraules et basten, i amb paraules t'afartes i per paraules canvies els teus béns més estimats.

Et queixes de que les lleis castiguen el que roba un cèn-tim i deixen impune el lladre de milions. Però, si tu fas el mateix! Si tu també defenses, amb els teus punys i la teva astúcia, un grapat de blat i et deixes robar la vida sencera! Si les lleis són teves! Si els simuladors s'aprofiten a l'empareu! Si totes les persones i totes les cadenes són obra de les teves mans!

La immoral especulació amb el teu honor, el teu patriotisme, la teva candidesa i la teva abnegació sense límits, qui les sosté i fomenta?

Una sola paraula —Llibertat, — ha estat suficient per a mantenir-te esclavitzat després que va abolir-se l'esclavitud. Una altra paraula —Caritat,— ha servit per a destruir l'amor entre els homes. Una altra paraula —Justícia,— ha creat abominables privilegis.

Si vertaderament es tractés de la teva llibertat, hom et donaria autonomia, i d'ella en sortiria la fraternitat i la justícia; més, des de que t'agites en el claustre matern, estàs ja oprimat i limitat en els teus moviments per la tirania dels prejudicis socials: imatge fidel del què serà la teva vida sencera, deformada, masegada i sotmesa a créixer i manifestar-se sota influències sovint trivials i absurdes.

Et veig a través de la història, sempre el mateix. Quan la teva conveniència t'indueix a avançar, un discurs t'ha fet retrocedir; quan la teva experiència t'ha aconsellat retrocedir, un discurs ha estat suficient perquè anessis endavant. Des de que hi ha caps d'estat, ells cuiden de repetir idèntiques promeses; és un vestit tallat a la teva mida i quedes encantat amb ell, i et dura, amb fam i tot, fins que te'n tallen un altre.

El gran home té per tu dues vides: la privada i la pública; en una, pot ésser un miserable; en l'altra, un sant. El gran home posseeix el dret de que tu jutgis solament una de les seves fases, la dels seus actes o la de les seves paraules.

Per més que la teva candidesa inciti a fer-ho, no gosaré fer-te creure que amb paraules sonores milloraré la teva sopa; ni contribuiré a curarte d'aquesta angoixa que és la teva ombra i que't segueix fins a la fossa.

JOAN CONGOST

Gentilesa del President de l'Atracció de Forasters

Els bons amics que s'han emprès la lloable tasca de fer aquesta Revista, m'han demanat unes ratlles per a publicar-les en el primer número.

Si no fossin prou els deures d'amistat, m'obligarien a atendre aquest prec, d'una manera inexcusable, la meua qualitat de President de la Societat d'Atracció de Forasters de la nostra vila. I dic abans «d'una manera inexcusable», perquè entenc que tots els inscrits en aquesta entitat — que, dit sigui de pas, tots els bons garrigans haurien d'apoiar i enfortir-la, — hem de veure amb força simpatia l'aparició de la Revista EL CONGOST, que surt a la llum per a contribuir amb objectiu primordial, segons noble propòsit dels seus redactors, a donar a conèixer les excel·lències del nostre estimat poble, i com que aquest és precisament el fi que persegueix l'Atracció de Forasters, no cal dir quant ens plau trobar-nos en el mateix camí amb elements d'indubtable vàlua, guiats pel mateix anhel, moguts per idèntic entusiasme i disposats a treballar per la prosperitat i pel bon nom de La Garriga.

Siguin, doncs, aquestes ratlles, de salutació i d'encoratjament, perquè sense defallences sigui EL CONGOST un dels més fermes puntals i el més decidit paladí dels interessos morals i materials de la nostra volguda vila.

F. de P. JUBANY

Promesa complida

Alí Blum havia fet una gran fortuna deixant diners al modest interès del quaranta per cent mensual.

Blum era un home feliç; però un dia, perquè cert client es negava a pagar-li vint pessetes que li devia, va caure greument malalt, d'un atac al cor. I, endevinant que es moria, va cridar els seus tres fills—David, Salomó i Jacob— i els parlà dels béns que els deixava i els va exigir un homenatge a la seva memòria.

—Vull que després de mort cadascun de vosaltres posi, dins de la caixa on seré enterrat, la quantitat de mil pessetes.

Morí Blum i la seva mort fou torrencialment plorada pels seus fills, els quals sofrien el doble dolor d'aquesta pèrdua i de les mil pessetes que cada un havia d'ofrendar en memòria del seu pare.

Varen romancejar una mica; però el gran, David, revestint-se de coratge, va donar l'exemple. Avançà vers la caixa i posà dins d'ella un bitllet de mil pessetes.—Adéu per sempre!!—va murmurar.

Després va decidir-se el segon, Salomó, i pal·lid, tremolós, va dipositar també un bitllet del mateix valor amb un: —Que terrible!!

Li tocava el torn a Jacob. Més, aquest, deixant escapar un sospir profund, se'n anà cap al seu escriptori i emplenà un xec a nom del seu pare. El va dipositar també dintre la caixa, a l'hora que en va retirar els dos bitllets deixats pels seus germans, i exclamà: — Pare, compleixi's la teua voluntat!! — P. THABAL

Farmàcia-Perfumeria FERRANDIS
MEDICAMENTS PURS :: FOTOGRAFIA
ANALISIS :: ESPECÍFICS

Fotografia Montaner
Sant Francesc, 1

LA NOSTRA

Nostra història

I

Partint de la nostra, les generacions s'endinsen fatalment en el passat i amb elles s'emporten tot el bagatge dels seus fets, de les seves institucions, dels seus gustos... i tot plegat, en allunyar-se, es va fonent dins la boira dels anys i de l'oblid, que ens entela progressivament fins a privar-nos-en per complet la visió directa. Aleshores, si volem conèixer els qui foren, i el què varen fer, ens cal recórrer sobretot als documents que ens llegaren — també als monuments — car ells serveixen fidelment el record del seu temps i ens permeten d'evocar-ne alguns aspectes. Per això s'ha dit amb raó que l'escriptura és la memòria de la humanitat. D'aquí ve la cura amb que són, o han d'ésser desades aquestes relíquies d'altres vides. Tant-de-bo fos aquesta secció — permeteu que us ho digui en confidència — l'esca pertorbadora de la calma, moltes vegades destructora, que dissordament gaudeixen en el fons de molts arxius, massa oblidats o massa deserts, els vells pergamins i els manuscrits centenaris, víctimes sovint de la incúria dels homes, fins que una mà benivolent els sostreu a un segur i prompte anihilament.

Les dades, però, que ens donen aquests documents, són incompletes. L'historiador prova d'omplir aquestes llacunes passant raonadament del que és conegut al que ells ens deixen de dir, i amb aquest procés, anàleg a l'anomenat reminiscència, completa la narració i pot teixir la història. Heus-aci el què voldríem fer en aquesta secció de la nostra revista. Projectar el passat de La Garriga perquè sigui conegut.

Enduts per l'afany de recollir aci tot el què fa a la història de La Garriga, renunciem expressament a tot monopoli d'aquest lloc i per tant a que els treballs que aci apareguin formin entre si un sistema, confiant compensar aventajosament aquesta imperfecció amb el copiós material aplegat pel treball de moltes mans; de manera que poguem, després, obtenir una exacta, ordenada i seriosa relació de tot el que en aquest recó de món ha esdevingut.

Si la condició «sine qua non» per a amar alguna cosa, com deien ja els vells psicòlegs, és haver-la coneguda prèviament, el nostre mèrit serà l'haver-vos presentat el nostre passat perquè tots poguem estimar-lo, amant i curant alhora tot allò que en sigui testimoni fidedigne.

Aquestes seran potser les demostracions més vistes de la cultura i vibració patriòtica del nostre poble.

JOSEP MAURÍ SERRA

Reflexes

La mort de l'olivera

Maldant i renegant, trocegen, dos pagesos, les arrels d'una olivera centenària: a cops de magall; a cada cop un bufec. De tant en tant, es redrecen, palpant-se l'esquena malmesa i s'eixuguen el suor amb el revés de la mà.

Es una tarda rosada de gener i les garces xisclen: de l'olivar al torrent, del torrent a l'olivar, deixant, a voltes, llargs intervals de silenci.

Darrera una pausa, retronen altra volta els cops furiosos de magall, que ressonen pel marge i van a morir al tou d'alzines del bosc proper. L'arbre s'aguanta encara; més, a cada nova ferida, les fulles brunyides tremolen d'una convulsió agònica.

Un gos cadell i un ase envellit contemplen — únics espectadors — la penosa operació. El cadell, amb l'orella atenta i la cua inquieta; fugint, de tant en tant, a donar el tomb per la quintana; fent salts inútils i absurdes corregudes per a expansionar el seu entusiasme; l'alegria que tot canvi, tota cosa nova, desperta en la irreflexió de l'edat. L'ase, vell i desenganyat, contempla, d'un tros lluny, la desfeta, amb aire de melangia i prova d'aconhortar-se mastegant alguna herba de bon paladar.

I, ara, que l'olivera ha anunciat, amb cruixements, la mortal caiguda, i els pagesos i el cadell s'han fet enrera, deixant-li lloc, l'ase, alçant els ulls al cel, ha llançat el plor sanglotant d'una llarga bramada.

M. BLANCAFORT

El meu nom

No diguis tant el meu nom,
que no sé què em fa el sentir-lo;
no diguis tant el meu nom,
que tu no el dius com tothom.

Es tan dolç, com el dius tu,
que me'l sento cor endintre;
és tan dolç, com el dius tu,
que mon ànima s'enduu.

No el sabia tan polít,
ni tan ple de melodia;
no el sabia tan polít,
fins que a tu te l'he sentit.

Digues sempre així mon nom,
que, tan dolç, em plau sentir-lo;
digues sempre així mon nom...
No el diguis pas com tothom.

M.ª TERESA DE VILARRUBIA

REVISTA

Una commemoració

L'Oda a la Pàtria

El fet evident de la reivindicació de la llengua catalana després d'un segle d'haver sofert innombrables vicissituds, ha d'ésser un motiu de joia intensa per a tots els que sentim l'amor a la terra i a la llengua de Catalunya.

Aquesta satisfacció íntima que ens produeix la realitat d'avui, ens ha de fer sentir també un record de gratitud i d'homenatge per a tots aquells homes il·lustres que en el curs del segle 1833-1933, han lluitat amb les armes nobles de la intel·ligència, per arribar a obtenir el reconeixement i la plenitud del nostre idioma.

Aconseguides, doncs, aquestes fites essencials—que dissortadament no han pogut veure realitzades molts dels seus més nobles lluitadors—ens cal recordar el primer crit, potser inconscient, però sincer i plé d'amor, adreçat a la terra mare per un patriota adolorit: Bonaventura Carles Aribau, amb la seva poesia «Oda a la Pàtria», que escrivia en 1833. (1)

Comentant aquesta commemoració i amb el mateix titol que encapçala aquestes notes, escrivia darrerament Carles Capdevila: «Enguany farà un segle que Aribau escrivia l'Oda a la Pàtria; era la primera vegada que un català culte dels temps moderns confiava la seva emoció a l'idioma de la terra. El poeta escrivia lluny de Catalunya, i pagava un tribut a l'amistat, simplement; tant se val; aquella inspiració havia de tenir conseqüències incalculables, perquè de fet era l'esperit de la raça que finalment s'afanquia d'una servitud secular. La renaixença catalana començava amb aquells versos tremolosos d'enyorament, amb aquella composició d'una dignitat acadèmica que avui encara fa respecte i emociona. Tot el que ha vingut després ha estat la conseqüència natural d'aquell moment de sinceritat d'un poeta patriota; cent anys d'ascensió àrdua i gloriosa, sota el guiatge d'uns versos que fa un segle que cremen en l'horitzó de les nostres esperances.»

«Poc podia sospitar Aribau,—diu Manuel de Montoliu—que les generacions futures l'aclamarien com a precursor d'un moviment gloriós i com a taumaturg que havia fet sorgir del sepulcre aquella oblidada llengua catalana.»

Tal vegada no podia sospitar-ho, però el cert és que l'empenta fou donada i els efectes d'aquest fet foren immediats. L'albada de la Renaixença escampava les primeres clarors. El moviment literari ressorgí vigorós i la primera manifestació conscient la donà En Rubió i Ors amb les seves poesies «El gaiter del Llobregat», publicades l'any 1841.

Passaren uns anys i en 1859 vingué la restauració dels Jocs Florals; fet transcendental que donà una nova empena als corrents catalanistes, que començaren a manifestar-se amb marcades aspiracions de reivindicar les llibertats perdudes.

La literatura catalana prengué de seguida una alta volada i ja no decaigué més en el curs dels anys.

De llavors ençà, les aportacions en tots els camps de la literatura s'han succeït ininterrompudament, i la progressió

constant en el treball amorós de reivindicar la nostra llengua ha estat tan eficaç, que ha arribat a constituir la força més consistent de les que han contribuït a assolir la plenitud d'avui.

La celebració del centenari de l'«Oda a la Pàtria» s'escau precisament en aquest any en que les prerrogatives reconegudes al nostre idioma tenen l'efectivitat desitjada de tants anys. Cal, doncs, que tots els catalans que sentim l'alegria de veure triomfar les nostres coses, commemorem dignament el crit patriòtic d'Aribau, amb el qual es van obrir les portes de la Renaixença catalana, d'aquella Renaixença lluitadora i abnegada, que ha esdevingut gloriosa per l'amor d'aquells homes il·lustres que amb les seves obres li han ofert el millor de la seva ànima catalana.

J. R. V.

A una mare

Ahir vaig veure com colpejaves el cos del teu fill. Fou un mal moment teu, ho comprenc. De seguida vas pensar-te'n. Varen passar les hores i no podies oblidar aquella tendra carn masegada per les teves mans. No és veritat que, en adormir-te, va semblar-te que el nen et mirava; que et mirava i et preguntava, amb els seus ulls, com, havent-l'hi donat la vida, l'hi robaves així?...

M'has dit que el teu fill és dolent i que si no el corregeixes, serà pitjor.

Escolta'm, mareta: D'on has tret que el teu fill és dolent? Mira'l. Ell no fa res que no aprengui de tú, del teu marit o d'altres persones. Observa'l. Tú el castigues perquè ell copia el dolent i el bo. No és possible que un noi sigui tan savi i tan sant per a discernir entre el bo i el dolent, i no fer mai ço que és dolent.

Si és violent, de qui imita la violència? Si menteix, a qui va oír mentir? Si és nerviós, com podem exigir-li que restableixi l'equilibri del seu organisme per si mateix?

No has vist com els cavalls, tractats amb rigor, enflaqueixen i moren abans del temps? No saps que el noi que és colpejat ajunta odi i que quan sigui home aquest odi renaixerà en el seu cor com un cranc devorador de les seves alegries i de la seva bondat?...

Sigues dolça amb el teu fill, mareta. Somriu-l'hi; besa'l; posa'l sobre la teva falda per a fer entrar en son caparró la idea del bé i per a comunicar-li la teva aversió al mal.

Quant més dolent et sembli, més necessita veure en tú un exemple de serenitat, de tendresa i de rectitud.

Al principi, com que ja l'has acostumat a la violència, porta'l al llit, si se't rebel·la, i li dius: «Estàs malalt. Tu ets bo i fas això perquè estàs malalt....»

I el teu fill estimat està malalt de veritat. La vista de les accions incorrectes, els crits i els cops han trastornat la seva naturalesa.

Però es curarà amb la teva tendresa. Quedarà convençut de que ja «és bo». Després, de mica en mica, amb les teves carícies i amb les teves tendres paraules, ajuda'l, mareta, perquè compregui el bé, perquè el seu cor es dulcifiqui i la seva mirada sigui franca i lluminosa.

SEMBRADOR

(1) En el pròxim número, reproduïrem aquesta poesia.

E s p o r t s

L'esport ben entès

Molt s'ha parlat sobre la necessitat que representa per a l'home l'exercici corporal per a assolir el seu perfecte desenvolupament físic. La pràctica dels esports, melòdica i constant, mai, però, fadigosa ni desordenada, és el complement més eficaç d'una alimentació sana i nutritiva. Fruir de perfecta salut, és font d'energies per a l'enteniment, deu d'optimisme per fer cara a la vida i la única felicitat positiva assolible aquí a la terra.

S'ha dit, i així ho creiem, que no és possible atènyer el cim de la perfecció en les funcions intel·lectuals, com és gairebé impossible la perfecció física en l'home; cal, però, tenir present que l'ideal d'allotjar una ment sana en un cos sa, fou el que imperà en aquells pobles, que, a través de tantes centúries, marcaren les files d'una civilització i d'un art, la influència dels quals domina encara en els nostres dies.

Si bé aquestes consideracions i d'altres més raonades i més pesants, han estat dites i repetides potser milers de vegades; malgrat que plomes més autoritzades que la nostra hagin omplert planes i més planes de diaris i revistes tractant d'aquesta matèria, ens atrevim a afirmar que la campanya en pro de l'esport no ha arribat al punt sensible de la joventut de casa nostra.

Cal que els nostres joves — home o dona — cerquin en la pràctica dels esports el medi educador, físic i moral, tan necessari per a la vida dels pobles. I parlem de pràctica dels esports, perquè entenem que dels beneficis saludables de l'esport sols s'en aprofita aquell que el practica, aquell que sent el gran plaer de l'esforç disciplinat, i no aquell que cerca l'esport-espectacle o l'esport-negoci, avui tan corrent a tot arreu.

Anar al futbol o a la boxa, concórrer a les pistes de tennis o als velòdroms un cop a la setmana, creiem bonament que no és fer esport; serà, si voleu, aquell que hi va, un devot de l'espectacle que ofereix l'esport o — i, això és el més possible — un admirador incondicional d'algun cercle determinat, i potser encara pitjor un fanàtic de qualsevol esgrimista professional del puny o d'algun altre virtuós del cop de peu.

Algú, amb certa raó podria objectar que no és fer cap mal a ningú — molt altrament — anar al futbol si fa bon temps en la tarda dels diumenges, i que la boxa i altres esports ben mirat són un esbargiment digne com el que més, i també que les persones ja una mica madures no poden pas allistar-se al club A o B i començar a entrenar-se. No pretenem pas fer perdre a ningú les ganes d'esbargir-se com millor li plagui, ni volem pas dir que tota persona no disposada per a fer esport s'en hagi de desentendre en absolut; ja sabem que sense el factor públic, que sosté moralment i material els clubs, res no fóra possible fer en pro de l'esport. No desconeixem l'emoció

de la lluita per la possessió de la bala, ni volem negar certa bellesa en la contemplació de l'estil impecable del bon esportman que brega en una pista de joc; és, però, tan trist — i ens referim concretament al nostre poble — pensar en la vida precària que han menat les diverses colles que aquí, en el curs de molts anys, s'ha intentat formar! Fa tanta pena contemplar el perímetre del nostre camp d'esports, atapeït de jovent que podria jugar, mentre els clubs es desfan per manca d'aficionats... a jugar! És possible que tants de joves que fan rodona a l'entorn d'un altaveu de radio, es resignin a escoltar — només escoltar — allò que un bon senyor davant del micròfon pugui explicar-los del què passa al camp de futbol de qui sap quantes hores lluny? Com es comprèn que amb tants xicots — que de la premsa barcelonina solament passen els ulls per les seccions esportives, — a La Garriga es faci tan poc esport i — podem dir-ho — tan dolent? Serà, potser, que el nostre jovent no vibra, que no sent dintre seu l'afany d'organitzar-se — ell sol! — desfent-se de prejudicis sempre imaginaris i mostrant-se davant del poble com joventut de debò, que vol vèncer i vol ésser el modelador del moviment col·lectiu d'aquesta terra on hem nascut? Si dissortadament fos així, si la joventut actual no sap treure de l'esport altre profit que el de passar per ben enterat de l'actualitat esportiva i emportar-s'en l'assentiment general de la penya d'amics al final d'una discussió baladrera i gens esportiva, caldrà que aquells que ho tinguin a mà apliquin el remei ràpid i eficaç que deslliuri els nostres joves de la malura de desmenjament espiritual que sembla iniciar-se i faci possible que demà sigui una realitat allò que avui encara — encara! — no és més que una esperança.

J. O. V.

Noticiari

El primer equip del Joventut Garriguena aquesta tarda es desplaçarà a Rodà per a disputar una copa al primer equip d'aquella localitat.

Donada la importància d'aquest encontre, l'equip local serà integrat pels jugadors que puguin donar el màxim rendiment, per tal d'assegurar la victòria, i amb ella, l'obtenció de tan valuós trofeu.

Degut al mal temps, diumenge passat ens vegérem privats de poguer presenciar l'encontre que s'havia anunciat entre els primers equips de Parets i del Joventut Garriguena.

Havent-nos enterat de la qualitat de l'equip que ens havia de visitar, desitgem veure'l actuar davant del nostre equip a la primera avinentesa, segurs de que serà una tarda de futbol de debò.

Imp. Garrell: Clavé, 25: Telèfon 23: Granollers

Confiteria Sitjes

Xampany i Vins de marca

EL CONGOST

es ven en el quiosc de l'estació del ferro-carril, al carrer dels Banys, a l'Estanc de Joaquim Cuspinera, i a tots els estancs de la nostra vila

QUINA BARRA!...

Exclamació espontània, per cert ben significativa, que profereixen tots els que proven el nou producte. I força raó que tenen, puix que la nova barra

Blancaflor
és meravellosa

QUINA BARRA TAN PERFECTE!...

Es i ha d'ésser l'orgull dels catalans saber que la nostra indústria dona els millors sabons d'afaitar del món

Demaneu sempre!

Exigiu sempre!

BLANCAFLOR

ELABORAT AMB AIGÜES DE LA GARRIGA

Productes de Bellesa i Tocador

de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fèmina

Secció de
Perfumeria a raig

ANTONI LLANAS

Passeig de Gràcia, 47 * (Xamfrà Aragó)

BARCELONA

Telèfon 77103

Garatgé Dalmau

Autos de Lloguer / Taller de Reparacions

* Perruqueria
per a Senyores

JANET

Oliveres, 5
LA GARRIGA

PETIT SIGLE

Merceria : Confeccions : Gèneres fins

Confiteria: Pastisseria: Comestibles fins

A. Arisó i Carreras

Centre, 45 : LA GARRIGA Sucursal: Centre, 3

Barberia
Casa Jaume

Saló per a Senyors
Saló permanent per a senyores
a càrrec d'un expert oficial

Plaça, 9, baixos : LA GARRIGA : Telèfon 84

Merceria i Confeccions
Genís

Garriga

Sta. Isabel, 4 : La Garriga

BALNEARI BLANCAFORT

Confort modern
Cuina excel·lent

Especialitat en la taula de règim,
en la qual es segueixen amb tota
cura les prescripcions facultatives

LA GARRIGA

Aigües termals radiactives : Reuma : Artri-
tisme : Hipertensió arterial : Enfermetats
de la pell : Esgotats del sistema nerviós
per "surmenage" : Fatiga intel·lectual :
Convalecències : Post-operacions, etc., etc.

Cura de repòs

Aire sec

Clima ideal

Peix Fresc
Bacallà

Vicents Reig

Carrer dels Banys, 50
LA GARRIGA

Cereals : Farratges : Adobs
Patates per a la sembra
Barrau i C.^a

X. Albó Molins

Sucursals:

Coll de Vic - Balenyà

Passeig Macià, 51 - VIC

Telèfon 56